

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **ALPINE Bau CZ a.s.**, se sídlem Jiráskova 613/13, Krásno nad Bečvou, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015, č.j. 3688/1.30/15-3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj ze dne 17.4.2015 č.j. 1465/10.30/15-8, jímž byla žalobci uložena pokuta 100.000 Kč za správní delikt na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst.1 písm.f) zákona č. 251/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci práce).

Žalobce namítl v žalobě, že rozhodnutí správního orgánu I.stupně je nepřezkoumatelné, chybí v něm hodnocení jednotlivých důkazů, jedná se jen o výčet podkladů. Žalovaný pak začal sám hodnotit důkazy, nepřípustně tak suploval činnost

správního orgánu I.stupně a byla tím porušena zásada dvojinstančnosti. Žalovaný se pustil i do hodnocení důkazů, které správní orgán I.stupně neprováděl (výpovědi A. D. a S. Č.). Žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal obecným paušálním konstatováním a bagatelizoval pochybení správního orgánu I.stupně. Dále žalobce s odkazem na § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce namítl, že správní orgány měly přihlédnout jako k polehčující okolnosti k roli dalších účastníků výstavby, zejména vyššího dodavatele stavby a koordinátora BOZP. Je pravdou, že v místě stavby nebyly umístěny závěsné zábrany, což je nedostatek přičitatelný (mimo jiné) žalobci, ale tyto zábrany prakticky vůbec neřeší problematiku rizik vznikajících při práci přímo pod elektrickým vedením. Je zřejmé, že žalovaný učinil své závěry bez toho, že by byl byt jen rámcově seznámen s místem prací a že by porozuměl podstatě stavební činnosti, při níž bohužel došlo ke vzniku pracovních úrazů.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že z obou rozhodnutí správních orgánů je zcela jasná úvaha, kterou se správní orgány řídily, a zdůraznil, že skutkový stav byl zjištěn již provedenou kontrolou a žalobce proti němu nijak nebrojil, nezpochybňoval skutková zjištění. Role ostatních účastníků stavby se promítla do stanovení výše sankce. Výpovědi A. D. a S. Č. žalovaný pouze zmínil, s tím, že jsou v souladu s výpověďmi ostatních, dotazovaných policií, žalovaný tedy nijak nerozšířil skutkový stav. Žalobcova rozsáhlá polemika ohledně ochranných opatření na staveništi se pouze pokouší odvést pozornost od faktu, že žalobce nepřijal žádná opatření k předcházení rizikům při práci v blízkosti elektrického nadzemního vedení 22 kV.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví je co do výkladu přezkoumatelnosti správního rozhodnutí dlouhodobá a konstantní. Její základ tvoří již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993 č.j. 6 A 48/92-23, podle něhož *z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.* Jak soud zjistil z obsahu správních spisů, v daném případě je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I.stupně nejen rozsáhlé (str. 3 – 12), ale především podrobné a pečlivé. Po zmapování průběhu řízení a citacích příslušných právních předpisů se věnuje hodnocení shromážděných podkladů (od str. 8), přičemž zdůrazňuje, že skutkový stav týkající se doby, místa, průběhu a okolností vzniku pracovních úrazů zůstal v průběhu správního řízení nesporným. Pokud pak vyjmenovává jednotlivé důkazní prostředky, zároveň uvádí, které skutečnosti z nich byly zjištěny a jaký význam mají pro danou věc (např. smlouva o dílo a předávací protokol k roli žalobce jako zhotovitele). V žádném případě se nejedná o pouhý výčet podkladů, jak tvrdil žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I.stupně považuje soud za zcela přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí žalovaného pak jednak odkazuje na již

řečené v rozhodnutí správního orgánu I.stupně, jednak rozvíjí tyto úvahy s ohledem na žalobcovy odvolací námitky. Ani v tomto postupu neshledal soud žádnou vadu či nezákonnost, úvahy žalovaného jsou logické a vycházejí z podkladů shromážděných ve správních spisech. Pokud pak žalovaný zmínil žalobcovy zaměstnance A. D. a S. Č., je pravdou, že jejich výpověďmi se správní orgán I.stupně nezabýval. Vzhledem k tomu, že jimi uvedené skutečnosti pouze potvrdily to, co již bylo zjištěno z dalších podkladů, jedná se nanejvýš o nadbytečnost, když skutkový stav ob stojí i bez výpovědí těchto osob. Krajský soud nemá za to, že by v daném případě byla porušena zásada dvojinstančnosti a zdůrazňuje, že žalobce po dobu správního řízení i v žalobě sám potvrzoval, že na místě skutečně nebyly žádné zábrany ani jiná upozornění. Krajský soud k této části žalobcových námitek uzavírá, že z obsahu správních spisů podle něj nevyplývá, že by se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami obecným paušálním konstatováním nebo že by bagatelizoval pochybení správního orgánu I. stupně. Pokud jde o namítanou roli dalších účastníků výstavby, ani tato žalobní námitka není důvodná, když jejich rolí se správní orgány zabývaly při určení výše pokuty (rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 11 a 12, rozhodnutí žalovaného na str. 8). Není pravdou, že by se správní orgány neseznámily s místem prací – součástí správních spisů jsou kromě kontrolního protokolu i fotografie a záznamy Policie ČR. Při hodnocení žalobcova postupu správní orgány zcela v souladu s právními předpisy zdůraznily žalobcovy konkrétně a jednoznačně stanovené povinnosti vyplývající z nařízení vlády č.591/2006 Sb., pokud jde o nadzemní elektrické vedení a staveniště, které žalobce nedodržel. Žalobcovy námitky o tom, že zábrany podle něj neřeší problematiku rizik vznikajících při práci přímo pod elektrickým vedením, jsou tak z hlediska jeho odpovědnosti a porušení povinností daných právními předpisy nerozhodné.

S ohledem na výše uvedené soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady přesahující běžnou úřední činnost, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 9. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu